

Hattat Hasan Çelebi: Modernleşeceğiz derken eskiyi unuttuk, yeniyi de kavrayamayıp arada kaldık

Ömer Çakkal

Hattat Hasan Çelebi; Halim Özyazıcı, Hamit Aytaç ve Kemal Batanay gibi hat üstatlarından sülüs, nesih, ta'lik ve rik'a icazetleri almış, eserleri yurt içinde ve dışında birçok önemli koleksiyona alınmış, Güney Afrika'dan, Kazakistan'a, Türkiye'den Suudi Arabistan'a kadar birçok ülkede cami ve mescit duvarlarındaki yazıları yazmış, dünyanın farklı ülkelerinden pek çok öğrenci yetiştirmiş bir sanatkar. SD'nin röportaj teklifini geri çevirmeyen Çelebi ile hem Erzurum'un bir köyünden başlayıp dünyanın farklı coğrafyaların uzanan hikâyesini, hem de 80 yıllık tanıklığı ekseninde Türkiye'nin modernleşme ve sağlığa erişim serüvenini konuştuk.

Bir röportajınızda “Bir köy çocuğu, köyden başlayıp kimsenin elinden tutmadığı biri. Garip gureba, yurdundan uzak. Gelmiş buralarda gayret ederek kendi başına bir şeyler öğrenmiş. Hayatının özeti bu” diyorsunuz. Hayatınızı bir de bizim için özetleyebilir misiniz? Sizin hikâyeniz Erzurum'dan başladı değil mi?

Erzurum'un bir köyünde 8 çocuklu bir ailede dünyaya geldim. Yukarıdan aşağıya 2 numarayım, yani ailedeki ikinci çocuğum. Dünyaya geldiğim dönemi ise hatırlayamıyorum. Ancak 4-5 yaşında olduğum 40'lı yılları hatırlıyorum. O dönemler bir köy çocuğunun uğraşı ya hayvanlardır, ya çifttir ya da çubuktur. O dönemde köy çocuklarına o işi yaptırılırdı. Bunların haricinde başka bir şey düşünemez, dünyadan ve tarihten haberdar olamazdınız. Zaten o senelerde Anadolu'daki düşünür vasfını kazanmış olan insanların bile salim bir düşünceye

sahip olduklarını zannetmiyorum. Çünkü o günlerde tek düşünce derdi çoluğu çocuğu geçindirmek idi. O dönemler hiçbir şey yoktu ve her şey bitmişti. 40'lı yıllarda Alman Harbi başlamıştı ve dünya yeniden kasıp kavruluyordu. Kıtlıkla birlikte doktor ve ilaç da yoktu. Koca karı ilacı dedikleri yöntemlerle hastalar tedavi ediliyordu. Bunları düşününce insanların salim bir kafayla dünyayı, kültürü ve tarihi düşünmesine imkân yoktu. Büyüklelerimiz kendi derterine düşmüşken ben o yıllar henüz çocuktum. O dönem çocuklar gündüzleri dışarıda koşar, eve geldiğinde ise bir lokma yemek yiyerek yatardı. Bu büyükleimizin tek derdiydi. Çocuk dışarıda kalmadan, hasta olmadan akşam sağ salim yatması onlar için kâfi idi. Tabi insanların yaratılıştan mevcut olan duygusu boş durmuyor. İnsanların bir şey yapması lazım geliyor. Bir şey okuyup yapman gerekirdi ama neyi okuyacaksın ve neyi yapacaksın? Kimse kimseyi bu konularda yönlendirmiyordu. Ama köyde yakınarımdan 6-7 kişinin çocukları hafızlığa başlamıştı. Ben de onlara heveslendim ve onların yanına gidip gelmeye başladım. Hayatım aslında bu şekilde başladı. Onları okutan da dayım idi. Bir hevesle hafızlığımızı yaptık. Ancak biraz uzun sürdü. “Çirkin ile bal yemem, güzel ile taş taşıırım” diye bir şarkı vardır. Bir işi yaparken yanında bir arkadaşı olursa o iş dayanışma ile yapılır ve o çabuk biter. Benim hafızlığı yaparken yanıma bir arkadaşım yoktu. Okuyanlar benden büyüktüler. Ben ise onlar hafızlıklarını bitirdikten sonra başlamış oldum. Hafızlığa yalnız başladım ama ailemin sıkıntıları da o dönem çok idi. Gündüzleri hayvanları otlatmaya gidiyordum. Bu köyde o dönemler büyük bir hizmetti. O dönemler Kuran ve ezanı okumak yasaktı. “Tanrı Uludur! Tanrı Uludur!” diye ezan okunuyordu.

Kuran dışarıda olduğu gibi evde bile mi yasaktı?

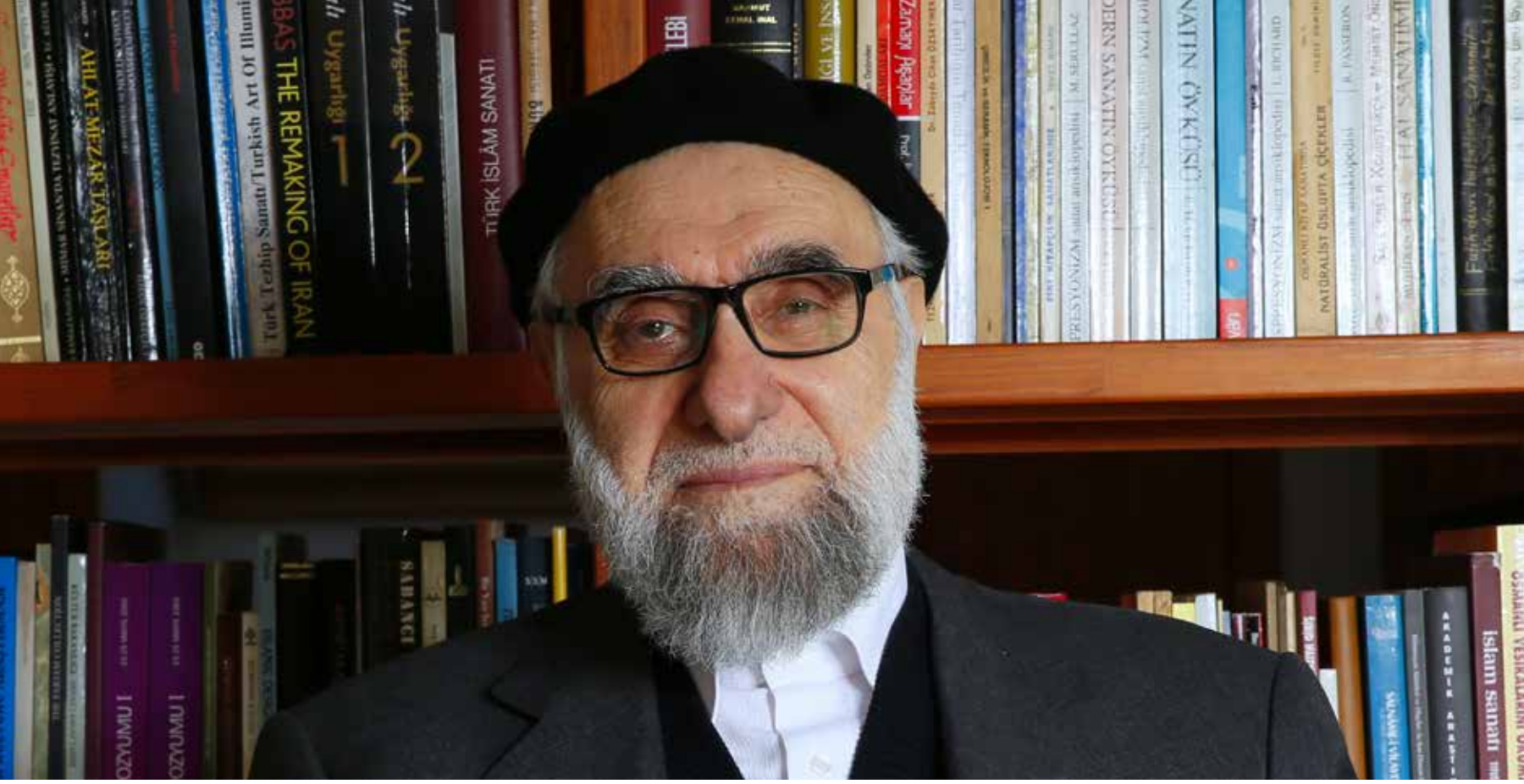
Duyarlarsa evde de yasak! Ama evler köyde olduğu için o kadarına mani olamıyorlar. Ama şehirlerde yasaktı. Yazın bu yasaklar daha sıkı uygulanıyordu. Kışın kar ile yollar kapanırdı ve köylere kimse gelemezdi. Elhamdulillah 1950'de hafızlığı bitirdim. 50'den sonra Türkiye'nin siyasi gelişmesinde olan bazı durumlar bizim gözümüzü açtı. O güne kadar duymadığımız şeyleri duyduk çünkü tek tük de olsa radyolar vardı. TRT Radyosu'nda Cuma günleri sabah Kuran okunuyordu. O dönemler Menderes iktidarı yaşanıyor. Okuyan kişi Burhan Aslanoğlu idi. Biz bunu nasıl öğreniriz diye bir hevese kapıldık. Askerlik yapan dayımın oğlu geldi ve bana askerlik yaptığı şehirde medreselerin olduğunu söyledi. Ben onun peşine takıldım ve İstanbul'a geldim.

Yazıyla hatla olan serüveniniz nasıl başladı?

O zamanlar köyde hattat nedir diye sorsanız kimse bilmezdi. Ama o benim içimde bir aşktı. Ancak malzeme yoktu. Mısır koçanlarını saran kabukların son gömleği incedir. Köydeki yaşlı tiryakiler kâğıt bulamadıkları için onunla tütün sararları. Onu kâğıt olarak kullanıyordum ancak kalem yoktu. Mermi çekirdeklerinin içindeki kurşunu ateşe koyar ve eritirdik. Ardından içindeki kurşun dışarı çıkardı ve su gibi akardı. Sonra bir kâğıdın üzerine kibrit gibi çizer ve içerisine dökerdik. Bu şekilde kalem ve kâğıt ihtiyacımız ikame ederdik.

İstanbul'a ne zaman geldiniz?

1954'te geldim ancak İstanbul'da

Fotoğraflar: Ufuk Karatoprak

kimsem yoktu. Beni İstanbul'a getiren dayım ise burada askerdi. Askerliğini bitirene kadar arada yanıma ziyarete gelirdi. Askerliğini bitirdikten sonra bir müddet daha İstanbul'da kaldı.

Medresede hangi eğitimleri aldınız?

Kuran ve fıkıh eğitimleri aldım. Hat eğitimine daha sonra başladım. Kraldan çok kralcılık dedikleri bir şey vardı ya hani. O gün de eski kültüre karşı olan düşmanlık had safhadaydı. Elinizde eski harflerden oluşan bir sayfayı görseler hemen şikâyet edilir, sizi içeri tıkarlardı. Ben 1956'ya kadar İstanbul'da kaldım. Daha sonra askerliğimi yaptım. Askerlik bittikten sonra bir süre İstanbul'da kaldım. Ülkede ihtilal oldu. İstanbul'daki vazife yerim vakıflara bağlıydı. İhtilalde buradaki vakıflarda çalışanların maaşları kesildi. Daha sonra 3 yıl boyunca memleketime yakın bir köyde müezzinlik yaptım. İstanbul'da camilerdeki, çeşmelerdeki, abidelerdeki yazılara bakınca bunlar yapanların iyi eğitim almış kişiler olduğunu düşünmüştüm. Benim ise hiçbir eğitimim yoktu, "Beni kim alır ve niye yetiştirirdi ki!" diye düşünmüştüm. O zamanlar meraklı olan kişiler için bugünkü gibi kurslar yoktu. Bu iş olmayacak diye sevdami bastırdım. Ancak içteki ateş durmuyor ve bir şeyler yapmak istiyordum. Artvin Yusufeli'nde görev yaparken bir zat tabelacılık yapıyor, esnafın tabelalarını yazıyordu. Acaba ben de yapabilir miyim diye heveslendim. Ona bu düşüncemi aktardım ve bana yardımcı olmayı kabul etti. Saç üzerine dükkân tabelalarını yazacaktım. İlkokula gitmemişim ve kimse de harfleri bana öğretmemişti. O yüzden harfleri de kendi kendime öğrenmişim. Eski kitapların arasında da büyük basılmış yazıları görüyordum. Onlardan 1-2 tanesini

taklit edemez miyim diye kurşun kalemle resim yapar gibi çizip camın arkasına tersinden yazdım. Arkasını boyayınca da diğer taraftan düz göründü. Birisini oradaki bir dükkâna verdim, diğerini de isteyen biri olursa diye oraya koydum. Allah rahmet eylesin, Maliye'de Ahmet Efendi vardı. Kendisiyle uzun zaman ahbablığımız devam etti. O eski okullarda okuduğu için harfleri biliyormuş. Oranın tabiri ile "Yeğenim sen bir şey yapmaya çalışıyorsun ama herhalde bu işi bilmiyorsun" dedi. Bana bunları nasıl yaptığımı sorduğunda verdiğim cevabın ardından öyle olmayacağını söyledi. Bana "Maliye'ye gel sana nasıl yapılacağını göstereyim" dedi. Kurşun kalemin ucunu açtıktan sonra yazdı ve bana da gösterdi. Oradan çıktım ve çarşıdaki portakal sandığından bir kavak tahtası aldım. Mürekkep o zamanlar bakkallarda bulunurdu ve henüz kırtasiyeciyeye lüzum yoktu. Oradan bir şişe mürekkep aldım ve geldim.

Hevesiniz Artvin Yusufeli'de mi başladı?

Evet, Yusufeli'de. Camilerin içerisinde yazı süslemeleri yoktu, onları kaleme alıyordum. 3 sene sonra 1964 Ekiminde bu işin esas yeri olan İstanbul'a geri döndüm. Üsküdar'da Yusuf Usta ile tanışmak nasip oldu. Bir caminin yakınındaki mezar taşına dikkatli bakmam Yusuf Usta'nın gözünden kaçmamış. Ben bu anı, onun beni keşfetmesi olarak kabul ederim. O an bana "Mezar taşı mı yapacağınısın?" diye sorunca ben de "Hayır, biraz meraklıyım" demişim. Bana mezar taşı yapan zatlardan hocalarının buraya geldiğini ve beni kendisiyle tanıştırabileceğini söyledi. Benim için bulunmaz bir nimet kapının önüne

"Erzurum'un bir köyünde 8 çocuklu bir ailede dünyaya geldim. 4-5 yaşında olduğum 40'lı yılları hatırlıyorum. O dönemler bir köy çocuğunun uğraşı ya hayvanlardır, ya çifttir ya da çubuktur. Bunların haricinde başka bir şey düşünemez, dünyadan ve tarihten haberdar olamazdınız. O dönemler Alman Harbi başlamıştı ve dünya yeniden kasıp kavruluyordu. Kıtlıkla birlikte doktor ve ilaç da yoktu. Koca karı ilacı dedikleri yöntemlerle hastalar tedavi ediliyordu. Büyüklerimiz için çocuk dışarıda kalmadan, hasta olmadan akşam sağ salım yatması kâfi idi."

gelmişti. Beni Hamit Bey'le tanıştırdı. O da Halim Bey'e (Hattat Mustafa Halim Özyazıcı) gönderdi. Kendisi vefat edince Hamit Bey'le (Hattat Hamid Aytaç) yola devam ettik. Bu arada ben bu işi bilerek yapmıyorum, içimdeki hevesi tatmin etmeye çalışıyordum. Sanatı öğreniyordum ama Hoca da isteksizce ders veriyordu. Ancak Hocanın hastalığına kadar ben bu işi anlayamamıştım. Daha evvelden biri elimden tutsaydı Hocayı zorlardım ve bir şeyler öğrenmeye çalışırdım. Hoca hastalanınca onun yaptığı bazı işler bana dönmeye başladılar. Öyle olunca bu işin piyasada bir değerinin olduğunu anladım. Ama Hocanın yaptığı işi nasıl yapabilirdim! Hocanın vefatından sonra sırtımda bir yük hissettim. Çünkü Hoca hayattayken yaptığım işte çözemediğim noktaları kendisine götürüp sorardım. Fakat vefatından sonra soracak kimse kalmadı. Daha sonra talebelerle başladık ve 3-5 kişiyi yetiştirdik. Biz bu talebeleri yetiştikten sonra anladık ama bizim de vaktimiz geçmişti.

Hangi camilerde yazılarınız var? İstanbul'da birkaç büyük caminin yazılarını eskidikten sonra tekrar yazdığınızı biliyorum...

Yazdıklarımın biri vazife yaptığım Fıstık Ağacı Cami. Yıkılınca tekrar yazdım. Sultanahmet'in tamiratında ana kubbenin dışındaki kubbeleri yazdım. Medine'de de yazılarım var. Medine'de 1987'de Kuba Mescidinde yazılar yazdım.

Bugün 80 yaşındasınız. Yüce Mevla iman, ruh, akıl sağlığı ve beden sağlığınızın süreceği daha nice bereketli yıllar nasip etsin. Sormak isterim: Sağlığınız nasıl? Kronik bir rahatsızlığınız var mı? 50'li, 60'lı, 70'li yaşlarınızı nasıl geçirdiniz?

80 senelik ömürde, 70'li yaşlara kadar sağlık sorunum olmadı. Olduysa da hissetmedim. Vücut kendini tedavi etti herhalde. Ancak 70'li yaşlardan itibaren birçok insanda olduğu gibi tansiyon vs. problemim çıktı. O da sinirsel tansiyon.

10-15 senedir tansiyon ilacı kullanıyorum. Bunlar yaşlılığın getirdiği şeyler. Sağlık hususunda en birincil olanı akıl sağlığıdır. Akıl sağlıklı olmazsa vücudu da, akılı da koruyamazsın. Bu bakımdan önce akıl sağlığına dikkat etmek lazım. Bugüne kadar tıbbın en aciz kaldığı nokta akıl meselesidir. Çünkü kalbi bile değiştirip yenisini takıyorlar. Oysa bir Alzheimer'a henüz bir tedavi geliştirilemedi. Parkinson'a bir şeyler yaptık dediler ama görünürde bir şey yok.

"Hastane önlerindeki kuyruklar azaldı ama hastalıklar azalmadı"

Bugünün dünyasında sizce sağlık, sağlıklı olmak nedir? Siz bu çerçevede sağlıklı mısınız?

Keşke 50'li 60'lı yıllarda olsak da doktor da ilaç da olmasa. O dönemler doktor azdı ama hastalık da azdı. Kimse doktora koşmazdı. Herkes kendi kendine tedavi olur ve ilaç almazdı. Bugün ise ilaçla yaşıyoruz. Bugünkü gıdaların genlerle oynanması insanlardaki hastalıkları çoğaltmıştır. Babam 75 yaşında vefat etti. Vefat edene kadar bir hastalığını da duymadım. Sigarası ve kötü alışkanlığı yoktu. Bizde sebze pek bilinmez. En fazla bilineni ise patates, lahana ve fasulyedir. Et dersin 2-3 ay da bir et yendir. Senede bir defa dahi et görmeyenler vardı. Hali vakti yerinde olanlar ayda, iki ayda bir et yerlerdi.

Üstadım ben 35 yaşındayım. Daha eskisini bilmem ama 1980 sonrasını yaşadım. Bizim eve annem senede birkaç kez 50 kiloluk torbada un ve şeker alırdı. Bakliyatın bazısı köyden gelirdi. Şimdiki gibi her gün market, her gün bakkal alışverişi yoktu. Şimdi galiba sanayi ve endüstri hayatımıza çok fazla girdi...

E tabi. Gıdalardaki bozukluk da bu hastalıkları meydana getirdi. Ekmeğin içinde bile o kadar çok katkı maddesi var ki. Babamın gençliğinde bir baş ağrısı bile yoktu. Şimdiki nesil ise

"1950'lerde Anadolu'nun bir köyünde hat, hattat nedir diye sorsanız kimse bilmezdi. Ama o benim içimde bir aşktı. Mısır koçanlarını saran kabukların son gömleği incedir. Köydeki yaşlı tiryakiler kâğıt bulamadıkları için onunla tütün sararlardı. Onu kâğıt olarak kullanıyordum ancak kalem yoktu. Mermi çekirdeklerinin içindeki kurşunu ateşe koyar ve eritirdik. Ardından içindeki kurşun dışarı çıkardı ve su gibi akardı. Sonra bir kâğıdın üzerine kibrit gibi çizer ve içerisine dökerdik. Bu şekilde kalem ve kâğıt ihtiyacımız ikame ederdik."

hastalıktan kırılıyor. Eskiden çarşıdaki elma, armudun belli bir ölçüsü vardı. Ama bugün neredeyse 1 kiloluk armut var. Bu eskiden olmuyordu da şimdi nasıl oluyor? Hormonla oluyor. Peki, yetkiler bunları neden engellemiyor? Hastane önlerindeki kuyruklar azaldı tamam ama hastalıklar azalmadı, aksine çok arttı.

Hocam sağlık hizmetlerinin 2 aşaması var. Biri hasta olanı iyileştirmek, diğeri ise hasta olmadan onu hasta etmemek. Buna koruyucu sağlık deniyor. Sanırım Türkiye'de son dönemde hasta olanı iyileştirmek noktasında çok ciddi işler yapıldı ama hasta olmayanı iyi tutabilmek noktasında zayıf kaldık...

Ben Erzurumluyum. Bizim memlekette "Kazi tutirem bilik kaçır; bilgi tuturem kaz kaçır" diye bir söz var. Bugün ipin ucu kaçtığı için nereden tutulacak belli değil. Böylece sürekli hastaların peşinden koşuluyor.

"Modern bir cemiyet olma peşinde koşarken geleneğe sırtımızı döndük"

Kıymetli görüşleriniz için teşekkür

ederiz Üstadım. Şimdi size sıralı bir şekilde bazı hususları soracağım. Çalışmak için, üretmek için günün en kıymetli vakti hangi vakittir?

Günün en kıymetli vakti, sabah ile öğlen namazı arasındadır. İkindiden sonrası ise en bereketsiz vakittir. Çalışmak istesen de çalışamazsın. Güneşin ışığı aşağı düştüğü zaman göremezsin, görüş açın azalır. O da insanın içine kasvet verir. Bugün akşam erken yatamıyoruz. Televizyonun başında saat 12'lere kadar oturuyoruz. 1'de yatarsan saat 8-9'da bile zor uyanırsın tabi. Ama saat 10'da uyursan 5'te kalkabilirsin. Bunlar İslami kültürde tertip edilmiş. Ama bizler modern bir cemiyet olma peşinde koşarken geleneğe sırtımızı döndük. Modernleşeceğiz derken eskiyi unuttuk, yeniyi de tam kavrayamayıp arada kaldık!

Bir hat tablosuna bakanlar farklı şeyleri görür sanırım. Hat sanatının bir sırrı var mıdır?

İyi bir şekilde hazırlanmış hat sanatına uzaktan bakan oradan bir şey anlar. Hattı anlamayan biri burada yine de bir sanat eseri var diye yorum getirir. İkincisi ilmiyeden gören ise onun içerisindeki dizilim şekline göre bir değerlendirme yapar. Eski geleneğimizde umumiyetle camilerin kürsüleri ve minberleri ahşaptır. Osmanlılar minberleri mermerden yapmışlardır. Selçuklu döneminde yapılan camilerin hepsinde minberler ahşaptır. Çünkü taşın üzerinde verilen mesaj ile ahşabın üzerinde verilen mesajın arasında fark vardır. Taşın görüntüsü soğuktur. Soğuktan alacağın mesaj başka, ahşaptan alacağın mesaj başkadır. Ahşap insanın gönlüne bir rahatlık verir. Manadan anlayan o yazının içerisindeki harflerin normuna uygun olup da diziliş şeklini görünce verilmek istenen mesajı almış olur. Üçüncü nokta olarak bu işin ustası hatta baktığı zaman onu anlaması da başkadır. Çünkü o bu üçünün toplamına bakmaktadır. Birinci derecede ilk görünüş, ikinci derecede harflerin dizilişi, üçüncü derecede ise harfler esas kaidesine uygun mu diye bakar.

“Kuran Mekke’de indi, Mısır’da okundu, İstanbul’da yazıldı” sözünün hikmeti nedir? Neden böyle denmiş?

Buna bir ilavem var. İstanbul’da yazıldı ve okundu. Mısırlıların okuyuşunu İstanbul kabul etmemiş ve kendimize uygun bir tavır geliştirmişiz. Mısırlıların eline teslim olsak, onlar ‘Kurani yazmayı da size biz öğrettik’ diyorlar.

Hattın modern yorumuna ne dersiniz?

Ben moderniteye karşı değilim. İnsanlığın arzuları tehlide gelmez,

onları zapturapt altına alamazsın. Klasiği bozmadan bir başka şekilde modernize edebilirsin. Klasiğin içinde denersen, bozarsın ki ona yazık olur. Ecdadın bin senedir uğraşmış bize kadar ulaştırmış olduğu eseri perişan edersin.

“Osmanlıca’nın imlasını bugünkü hattatların yüzde 98’i bilmez”

Hat, usta-çırak ilişkisi ile bugüne taşındı. Nesil yetiştirme konusunda ne dersiniz?

Nesil yetiştirme meselesi yine var. Biz yine aynı metodu devam ettiriyoruz. İyi bir hattat olabilmek için günde 30 saat çalışmak gerekir! Bugünkü talebeler evvela harfleri bilmiyor. Bu işe 15 yaşından daha önce başlamamak gerekir. Bu iş ciddi bir iştir. Talebenin bu işin ciddiyetini kavrayabilecek bir yaşa gelmesi lazım. O yaşlar ise 15’inde başlar. 15 yaşına gelmiş ama harf bilmiyor. İlk önce harf öğreteceksin. Daha sonra bu işin sanatını öğreteceksin.

Ama eskiye göre bir avantajımız yok mu? Eskiden bir medreseye varmak için 3 ayda kat ettiğin yolu bugün 3 saatte gidiyorsun...

Doğru ama kaybedilen dönemler 3 ay ile telafi edilecek gibi değil. Çünkü harfi ve kelimeyi bilmiyor. Konuştuğumuz Osmanlıca’nın imlasını bugünkü hattatların yüzde 98’i bilmez. Daha hangi harfin kullanılacağını bilmiyor. 3 aylık yolda bunlar öğrenilemiyor. Bazı yerlerde eskilere yetiştik ama kıyaslama yaptığımız zaman eski hattatların 4’te 1’i olamadık!

Hat sanatının zirvesi 16 ve 17’inci yüzyıl mı?

Evet. Çünkü Farsça, Arapça ve Türkçe biliyorlardı. Osmanlıca 3’ünden müteşekkil bir lisan. Bugünküler ise Türkçe dâhil hiçbirini bilmiyor! Bugünküler ancak Kuran’a bakarak kopya ediyor.

Niye böyle oldu?

Bakın Amerika’da ve Mısır’da Osmanlı akademileri var ancak Türkiye’de yok. Hani biz Osmanlı’nın devamıydık! Cumhurbaşkanımıza söyledim, yine söyleyeceğim. Üniversitelerimizden birini buna tahsis etmeleri lazım. Sanatıyla, lisanıyla, lehçesiyle, grameriyle buna ihtiyaç var. Adam ABD’de Osmanlıca öğretiyor, sen ise burada Osmanlıca’yı unutuyorsun. 80 milyonuyla her ferdin buna sahip çıkması lazım. Diyanet Reisimize bir gün “80 bin tane imamın var. Bunlardan birisine eski yazıyla bir mektup yazdırabilir misin?” diye sordum. Bana, “Birisine ‘Semiallahü limen hamideh’ yaz dedim de Elif’le yazdı” dedi. Efendim, buna

Hattat Hasan Çelebi

1937 yılında Erzurum’da doğdu. 1964’ten itibaren hattat Halim Özyazıcı, Hamit Bey ve Kemal Batanay’dan hat meşketti. Hamit Bey’den sülüs ve nesih, Kemal Batanay’dan ta’lik ve rik’a icazetleri aldı. Mescid-i Nebi’nin yazılarının tamiri için Medine’de çalışmak üzere görevlendirildi. Ayrıca Medine’de yeniden inşa edilen Kuba Mescidinin yazılarını yazdı. Kültür Bakanlığı ve UNESCO tarafından ödüllendirildi. 2011 yılında geleneksel sanatlar dalında Cumhurbaşkanlığı Kültür Sanat Büyük Ödülüne layık görüldü. IRCICA’nın üç yılda bir düzenlediği Uluslararası Hat Yarışmalarında da jüri üyeliği yapan Çelebi pek çok sergi açtı, eserleri pek çok koleksiyona dâhil edildi. Yurt içinde ve yurt dışında yeni yapılmış ya da restore edilen birçok camide muhtelif yazıları bulunan hattat Hasan Çelebi, Çamlıca Tepesinde yapımı devam eden camiinin yazılarını bazı öğrencileri ile birlikte yazmaktadır.

sahip çıkmak lazım. Süheyl Ünver’in bir hikâyesi vardı. Kendisi Los Angeles’a giderek oradaki kütüphanede yer alan yazmaları tatbik ediyordu. Süheyl Hocanın en büyük vasfı buydu. Nereye giderse kütüphanesine gider, hangi dil olursa olsun onları tespit ederdi. O notları da Osmanlıca yazı ile tutuyordu. Los Angeles’ta kütüphanedeki birisi Süheyl Hocayı görüyor ve bu yazıyı kendisine öğretmesini rica ediyordu. Süheyl Hoca ise kendisine kim olduğunu soruyor? Yahudi olduğunu söylüyor. Süheyl Hoca yazıyı öğrenme nedenini sorduğunda ise adamın cevabı şu: “Yarın siz öldükten sonra arşivlerinizi okutmak için dışarıdan adam isteyeceksiniz. Ben onlardan biri olmak istiyorum” diyor. Başka bir şey demeye lüzum var mı? Bugün ilahiyat profesörleri bile mihraba geçemiyor vesselâm.